

Яждъ, пий и спи! Ето смисълъта му, ето върхътъ на човѣчeskото благополучие на тоя лъжовенъ свѣтъ!... За честта на Илийча Кондаковъ трѣбва да кажъ, че неговата концепция за смисълъта на живота не се затваряше въ тѣснитѣ граници на тая епикурейска философия на баба Кондаковица. Илийчо бѣше въ продължение на шестъ мѣсеца дирилъ живота вънъ отъ чисто животнитѣ удовлетворения на своята природа. Той бѣше го изпиталъ и въ другитѣ му разнообразни и възвишенни проявления; но, като Соломона, най-послѣ бѣше отчаяно отпусналъ ржцѣ и казалъ: суета суетъ! Бѣше му омръзнало: и расходки до пепиниерата, и тавлата въ Панаховото кафене, и политикуването, и сплѣтнитѣ, и—даже картоигрането! Съ една рѣчь всичкитѣ блага, които може да даде столичния животъ на една ненаситна за вълнувания душа, като Илийчовата.

За да бждъ справедливъ — нека прибавъ още, че по едно врѣме Илийчу бѣ хрумнало да иде да се учи въ Швейцария правото. Но за това нѣщо Илийчо сѣти, че трѣбваше умствена работа, напѣване, търпѣние, остра паметъ. А миналата му дѣятелност не бѣше го приготвила за сериозенъ трудъ, и той махна съ ржка на тоя планъ.

И сега, прострѣнъ на мендеря, инвалидъ на живота, Илийчо Кондаковъ, въ меланхолията на благородния си и ситъ мързелъ, питаше съ въздишка майка си:—„Какво да правъ?“ Да, *скура*. А суката на Кондакова произлизахе отъ една много сериозна причина, която го правеше човѣкъ достоенъ за оплакване.

Бѣдниятъ Кондаковъ бѣше пенсионеръ!
Пенсионеръ на трийсетъ и двѣ години?